

BO VO

Bình-nguyên Lộc

Hảo đưa tiền rồi căn dặn:

- Bà có quên gì thì quên, chớ đừng có quên xà bông đánh răng ngen. Dây nhựa màu để thắt giỏ cũng cần lắm. Quyển “Văn Nôm” cũng nhớ mua...
- Nghĩa là không được quên món nào hết. Thì cứ nói trắng ra như vậy đi, tội gì phải kể từng thứ cho mệt.
- À nè, xà bông đánh răng nên mua hiệu nào có chất lực diệt é nha !
- Nhưng sao bà lại không ra chơi chùa nhứt này ? Bị phạt hả ?
- Không.
- Nhưng sao lại...

Loan bỗng thấy sắc mặt của bạn đổi khác đi. Cô gái vui tươi ấy vụt buồn dàu dàu rồi day qua hướng khác.

Trống trường đánh lên bốn tiếng, báo hiệu cho giờ học thứ nhì của buổi chiều. Cả trường Gia Long đều chộn rộn trước khi sắp hàng vào lớp...

Hai phút sau, đầu đó lặng trang, và Hảo với Loan ngồi kế nhau ở cuối lớp Đệ tam C, chị Ngọc xem đồng hồ tay rồi nói to lên: “Quái sao đã năm phút rồi mà cô Tuyên không đến ?”.

- Cô Tuyên có việc phải ở nhà ! Chị Hải la cà rờn như vậy.
- Hoan hô cô Tuyên ! Cả lớp đều reo mừng, ngỡ chị Hải nói thật.

Dân ban C không ưa khoa học, nên rất sợ cô dạy Lý Hóa ấy.

Nhưng một bà giám thị già đeo kiếng trắng, đi ngang qua đó, lại xác nhận tin vệt của chị Hải. Bà nói:

- Chiều nay cô Tuyên không đến. Các em không có lên bảng trên văn phòng mà xem à ?
- Hoan hô ! Hoan hô !

Lớp Đệ tam C rần rần đứng dậy đi ra ngoài. Họ chia làm ba tốp. Một tốp lớn lên thư viện để đọc sách. Tốp thứ nhì ra sân Judo chơi bóng bàn và chạy giỡn.

Tốp thứ ba lựa thưa vài chị, len lén xuống bịnh thất là nơi cấm ngặt. Đó là những chị hay nhỏ to tâm sự với nhau nên họ chọn chỗ vắng ấy. Thường thì họ làm bộ đi thăm bạn, nên cô nữ y tá không nỡ cấm cửa họ.

Hảo và Loan cũng trong tốp đi lậu ấy. Loan đã đoán bạn có cái gì không ổn trong đời nên cố kéo Hảo xuống đó.

Loan là học sinh ngoại trú nên không thạo phong tục trong trường, hỏi Hào:

- Sao lại cấm xuống bệnh thất ?
- Không cấm thì mấy chị bệnh sẽ chết mất. Số người đi thăm thật cũng đã đông lắm rồi, thêm vào đó số người trốn học nữa, họ bu quanh mấy giường bệnh mà nói chuyện cà kê dê ngỗng, ai mà chịu cho thâu.

Hào và Loan không quen với một chị nào trong bệnh thất cả. Tuy thế họ cũng hỏi thăm xã giao mấy chị lạ vài tiếng rồi kéo nhau vào một góc buồng.

Khi cả hai ngồi xong trên một chiếc giường trống, Loan nói:

- Tôi quên hỏi coi bà ở tỉnh nào. Lạ quá, thân với nhau đã sáu tháng rồi mà tôi còn chưa biết điều đó.

Hào hãnh diện đáp:

- Tôi là dân Saigon bảy mươi hai phần dẫu mà. Tôi sanh đẻ ở Đất Hộ.
- Dân Sài Gòn ? Loan ngạc nhiên, nhìn bạn trừng trừng.

Hào chợt nhớ đến câu hỏi của bạn lúc sắp vào lớp và biết chi tiết và sinh quán của nàng sẽ đưa trở lại câu hỏi ấy nên đánh trống lảng:

- Còn bà ở tỉnh nào ?
- Tôi cũng ở Saigon, tuy sanh tại tỉnh. Sao là dân Saigon mà bà xin vào nội trú được ?
- Ấy, vì... tại... bị...

Hào khó nghĩ quá. Nàng đã bị bạn đẩy vào chỗ phải thú nhận, nhưng nàng không muốn khai chuyện nhà chút nào.

Giận Loan và mắng nó vì tánh tò mò của nó chẳng ? Không được. Đã xem nhau là bạn thân kia mà.

- Thôi, nếu không tiện nói thì thôi vậy...

Loan cầm tay bạn mà siết chặt lại. Hào nghe như tình bằng hữu của đôi bên biến thành một dòng nước, giao lưu với nhau qua cánh tay, hai bàn tay ấy.

- ... Nhưng Hào ơi, Loan thật muốn sót bớt với...

Hào nấc lên một tiếng ngắn rồi cắn môi, mắt lòa vì lệ nóng.

Loan choàng tay qua vai bạn rồi ôm chặt lấy Hào. Cô nữ sinh nội trú bấy giờ mới òa lên khóc, chui đầu vào vai bạn như bé con khóc với mẹ.

Để cho bạn khóc thật hả hơi, giây lát, Loan thỏ thẻ hỏi:

- Có chuyện đau buồn lắm hả bạn ? Loan có làm phiền bạn lắm không ?

Hào lau lệ đáp:

- Buồn đứt ruột đi Loan ơi ! Bạn gần giường ở nội trú mà Hảo còn chưa gởi gắm niềm riêng vì Hảo thấy chỉ vô ích thôi. Họ, rất nhiều chị cùng một tình cảnh với Hảo, nhưng nói ra với nhau rồi chỉ biết ôm nhau mà khóc chó có hơn gì.
- Có phải là Hảo không còn mẹ hay không ?
- Loan đoán đúng quá. Mà cũng dễ đoán thật. Kế mẫu của Hảo chắc cũng không ác lắm đâu. Nhưng bà không thương Hảo được nên ba Hảo cho Hảo vào đây để Hảo khỏi tủi thân.

Cô nữ nội trú nín lặng một lát rồi thêm:

- Hảo nói ra điều này, Loan đừng khinh Hảo đã nói xấu ba Hảo nhé. Sở dĩ Hảo bị bỏ tù vào nội trú mấy năm nay, chắc cũng vì ba Hảo muốn hưởng trọn vẹn hạnh phúc với bà vợ mới.
- Sao lại phải xô Hảo ra mới được hưởng trọn vẹn...
- Ấy, thì sự có mặt của Hảo làm sao khỏi nhắc nhở bà ấy nhớ mãi rằng bà lấy một người chết vợ. Như thế bà sẽ buồn, sẽ bớt yêu ba Hảo, hạnh phúc của ông bà như bị mây án đi.

Nói tới đây Hảo như trọn trạo nuốt cái gì, lâu lắm nàng mới nói được:

- Mà Loan ơi, ba Hảo thương Hảo lắm, Hảo cũng thương ba Hảo quá chừng. Ba Hảo có thể tạm thay thế phần nào cho má Hảo mà Hảo rất cần.

— - —

Hảo lại òa lên khóc, mắt Loan cũng đỏ lờm như mắt tôm, và lóng lánh lệ.

Đôi bạn đều rút khăn ra, để hỉ mũi, đoạn Loan hỏi:

- Nhưng một tuần, Hảo về nhà một lần, cũng không cho nữa sao ?
- Không bao giờ ba Hảo rước Hảo ra cả.
- À quên, sao Hảo lại xin vào nội trú được.
- Có khó khăn gì. Lúc xin cho Hảo vào đây, ba Hảo khai ở tỉnh.
- À ra vậy, Hảo nè, Hảo có muốn ra lắm không ?
- Khỏi hỏi. Nhưng bà đừng có can thiệp, ba Hảo có thể giận lây bà.
- Không. Loan có ý nghĩ khác. Hảo có "cát" rước ra chó ?
- Có.
- Mau mau lên lầu ngủ lấy xuống đưa cho Loan đi.
- Bộ Loan định ...
- Ừ, Loan có anh. Mai này anh Phước của Loan sẽ cầm thẻ đưa vào đây rước Hảo.

Hảo mừng quá, đứng lên chụp lấy vai bạn mà reo:

- Sướng a ! Rồi tụi mình đi xi-nê. Trong này chiếu mãi phim đời ông Nhạc, xem chán phèo.

- Nhưng được cái là nhà trường chỉ lấy có ba đồng một buổi chiều thôi.
- Ba đồng còn mắc chớ. Đáng lý chỉ nên lấy năm các mới phải.

Bống Hảo lo lắng hỏi:

- Nhưng Hảo lại không biết mặt anh Phước, mà anh Phước cũng chẳng biết mặt Hảo thì làm sao ?
- Khỏi lo. Anh Phước đeo kính cận thị và đội kết trông giống hệt như Nhật Bản.
- Sao bà lại không vào rước Hảo.
- Lúc trước nhiều chị trong này sáng chủ nhật tự đưa thẻ để tự rước mình ra. Nhà trường đã siết chặt sự kiểm soát lại, bà ở nội trú mà còn hỏi tôi điều đó.

Nếu tôi vào rước bà, thấy tôi trẻ, nhà trường sẽ nghi ngờ ngay chính Hảo là tôi. Như thế họ sẽ điều tra gắt rồi lôi vụ rước giả của ta ra.

Sáng nay khi máy vi âm kêu tên bà, bà cứ đi ngay lại nhìn anh Phước, đừng bợ ngợ gì cả, không có một anh Nhật Bản thứ hai đâu mà lo.

Anh Phước cũng sẽ được chỉ thị của tôi nên không bợ ngợ. Hai người phải "ăn ro" với nhau mới được.

- Bà đội tôi ở đây nha, tôi chạy lên lầu một lát để lấy thẻ.
- Không, ở đây lâu nguy hiểm lắm. Tôi cũng xuống với bà rồi đội bà ở sân Judo.

Một lát sau Hảo bắt gặp Loan đang chơi bóng bàn với Mỹ, rồi liền đó trống đánh trò giờ.

Cô nội trú trao thẻ cho bạn rồi cả sân vội vã chạy về lớp để kịp giờ học Anh-văn.

Vừa chạy Hảo vừa hớn hên nói:

- Thẻ này đáng lý do ba Hảo cất. Nhưng ổng cũng chẳng đếm xỉa gì tới nó cả.

— - —

Đã hơn bốn giờ chiều rồi. Những nữ sinh nội trú học sáng nghỉ chiều, đã thay đồ ngắn và đồ xuống sân trường. Chị nào thể thao thì đi qua đi lại ngoài trời, còn chị nào sợ nắng thì núp bóng mấy cây **đé** ngựa trước dãy lầu.

Hảo nhìn qua cửa sổ hôm nay sao lại bớt tủi thân hơn mọi ngày. Nữ sinh khác hẳn với nam sinh ở lối ra chơi chiều. Trong khi nam sinh tùng tam tụ ngũ thì nữ sinh lại chỉ bắt cặp từng đôi một thôi. Họ chơi với nhau vì tình cảm mà tình cảm thì không thể phung phí, tung khắp mọi nơi được.

Mọi ngày Hảo chỉ tro troi một thân vì không tìm được bồ. Đã bơ vợ ở nhà, vào trường cũng không tìm được chỗ dựa cho tâm hồn, nên không chiều nào nhìn bạn xuống sân mà Hảo không rưng rưng nước mắt.

Nhưng chiều hôm nay... A, sao nắng lại trông như đẹp hơn lên? Lá dẻ ngựa rụng, không gợi ý buồn mà trái lại khiến Hào tưởng như là bướm bay buổi sáng ngoài đồng.

Loan, người bạn gái ngoại trú, từ thuở giờ cũng dễ thương thật, nhưng quả nàng không dè là nó tốt bụng đến như thế. Tuy Loan không nói rõ điều kiện rước ra, nhưng Hào ngầm hiểu rằng bạn sẽ tiếp nàng trong gia đình ít lắm cũng một ngày chúa nhật. Những vụ tiếp bạn nội trú không người thân như nàng đã xảy ra thường và luôn luôn là xảy ra như vậy.

Gia đình! Hào chưa nguôi tình thương mẹ mặc dầu bà cụ đã qua đời từ bốn năm rồi, và đã quơ níu người cha hiền hậu của nàng. Nhưng rồi nàng cũng phải hụt tay vì có người thứ ba hất nàng ra.

Tình gia đình, nàng khát như kẻ đi nắng ngoài sa mạc thêm nước dứa. Những bữa cơm tối dưới ánh đèn, những trận cười chung bên máy ra dờ trong một buổi phát thanh kịch pha trò, và cho đến cả nước mắt chung, khóc một người cô họ qua đời, tất cả những thứ ấy từ lâu rồi Hào không được hưởng.

Tết vừa qua, cha nàng vừa rước nàng ra khỏi trường là đưa nàng ngay về ngoại, ở đó chỉ còn một người mợ dâu thôi.

Gia đình! Gia đình của Loan không biết sẽ tiếp đón nàng như thế nào. Dầu sao không khí thân mật ở đó chắc cũng nồng đậm hơn là không khí của những bức tường trống trơn ở đây.

Thế là nàng đã có chỗ bám níu tinh thần, Hào liếc nhìn bạn đang ngồi bên cạnh, muốn ôm bạn và hôn một cái như người Tây phương để tỏ lòng biết ơn của nàng.

— — —

Đây là đêm thứ bảy nội trú đầu tiên mà Hào không khóc thút thít. Lúc mới lên lầu, nàng hãnh diện mà sắp đặt áo xuống để ra ngày hôm sau. Hào ngó mấy người bạn như nói thầm: "Mấy chị ra thì tôi cũng ra, nào có kém ai đâu".

Không khóc, nàng lại lắng tai nghe người khác khóc.

Thảm kịch con mồ côi mẹ bị nhốt trong nội trú không phải là hiếm hoi lắm đâu. Hào vừa sung sướng thì sực nhớ lại một bài thơ La-Tinh nên xấu hổ thầm rồi tự trách mình dữ lắm.

Bài thơ ấy tả nỗi sung sướng tàn nhẫn của kẻ đứng trong bờ, dòm ra khơi thấy một chiếc thuyền sắp đắm.

Hào cũng bị đắm thuyền và vừa được vớt lên, áo chưa ráo nước đã có cái sung sướng tàn nhẫn ấy rồi.

“Mây đáng khinh lắm đó nhé !” Nàng tự mắng mình rồi không dám nghe tiếng thút thít của bạn nữa, nàng tưởng tượng cuộc sống của ngày hôm sau.

Qua nhiều câu chuyện với bạn lỏm bẻm biết được những chi tiết về gia đình bạn, nay ráp lại thì thấy gia đình ấy như thế này: một ông cha công chức, một người mẹ hiền từ, người anh cả học trường luật. Nhà đầm ấm lắm. Phước sắp cưới vợ và Loan cũng đã có vị hôn phu.

Loan là con cưng, được cha mẹ và anh chiều chuộng lắm.

Hảo thấy Loan có phước quá. Tại cái số của con người mà ! Rồi đây Loan lại được chồng chiều chuộng nữa.

Bỗng Hảo bốt vui đi. Loan sẽ lấy chồng. Tình bè bạn sẽ phai lợt trong lòng Loan. Hạnh phúc mà nàng muốn ké, nàng không được hưởng bao lâu. Chỗ dựa tinh thần vừa tìm được, Hảo thấy trước là nó sẽ dang ra xa. Tương lai thật xám xịt.

Hảo nhắm mắt lại hình dung trong trí một thanh niên Nhứt Bồn đứng cạnh máy vi âm để đợi nàng. Anh Phước chắc giống Loan thì cũng dễ nhìn.

Nàng sẽ reo mừng mà kêu: “Anh Phước !” cho họ khỏi nghi. Chà, mà nếu làm thì xấu hổ quá và sự giả mạo sẽ lòi chành ra.

Có nên về nhà mình hay không ? Hảo tự hỏi thế rồi quyết định ngay là không nên, vì về đó “quần thần sẽ lơ láo, rồi phận mình ra sao ?”. Và lại biết đâu cha nàng không mét với nhà trường để tuyệt đường tới lui của nàng ?

Bên Loan chắc đêm nay biết rõ tình cảnh nàng, vì thế nào Loan cũng kể lại cho họ nghe. Có cha ngay ở Saigon mà đi chơi thếp thế này thì mắc cỡ quá.

Nghĩ tới đó Hảo muốn đổi ý, không ra ngày mai này. Nhưng mà nàng thèm thành phố hơn sáu tháng nay rồi ! Chắc họ thương hại mình, nàng tự nhủ, chớ chẳng chê cười gì đâu.

— - —

Trương – Thị – Chi !... Mạc – Liên – Thanh !... Bùi – Mỹ – Huệ ... Ống loa lần lượt điểm tên từng chị nội trú được rước ra. Đám nữ sinh đứng đợi cứ mỗi lúc một thưa dần.

Hảo sốt ruột đưa mắt tìm mãi mà không thấy anh chàng Nhứt Bồn đâu cả. Bỗng nàng giật nảy mình mà nghe kêu lớn tên mình. Cô giám thị kê miệng sát máy vi âm quá nên tiếng kêu của cô nghe chát chúa càng khiến Hảo hoảng thêm.

Nàng bối rối vài giây rồi chen lấn để vượt ra khỏi đám đông. Hảo hồi hộp quá, không biết ai là anh Phước để chạy lại.

Thình lình nàng nghe ai kêu mình. Lần này tiếng kêu là tiếng người trực tiếp chớ không phải tiếng bị máy vi âm biến đổi, mà là giọng đờn ông:

– Anh đây Hảo !

Hảo ngược lên thấy một người đàn ông đứng tuổi, đeo kính trắng, mà đưa một tay lên trời. Người ấy không có đội nón kết, nhưng mặt giống Loan lắm.

Hảo cứ lo anh Phước còn trẻ mà phải e lệ. Giờ thấy anh ấy già hơn ba mươi, nên tự nhiên được ngay mà mừng người anh già mạo đó.

Trên tắc-xi, Hảo hỏi:

- Làm sao anh nhìn ra em trước được ?
- Không cần tài thánh cũng thấy em. Hễ kêu tên Hảo mà cô nào chạy ra tức Hảo là cô đó.
- À, hèn chi ! em thì em cứ lo tìm người đội kết.
- Con Loan nó nói điện, ai vào đây lại đội kết. Anh chi đội thứ mũ đó là khi nào đi mô tô thôi.

— - —

Không biết vì lịch sự hay vì tình thương chân thật mà cả nhà Loan tiếp Hảo như một đứa con du học mới về. Ông cụ kêu Hảo bằng con ngọt xót, còn bà cụ thì ôm Hảo vào lòng mà hôn.

– Hảo với Loan có đi xi-nê hay không, anh đưa đi.

Nghe người con trai cả bày điều, bà cụ nói:

- Mấy đừng có nhiều chuyện, để em nó ở nhà với tao. Hai giờ trưa là nó phải sửa soạn trở vô trường rồi.

Hảo quên đem đồ mát ra. Bà cụ hối Loan lấy y phục ngắn của nàng cho Hảo mặc. Mới có mười lăm phút đồng hồ qua mà Hảo đã hòa mình được với đời sống thân mật trong gia đình này rồi, vì sự cởi mở của gia đình ấy.

Phước nói ba điều bốn chuyện rồi đẩy mô-tô đi làm rể. Anh ta gần cưới vợ nên đi làm rể xôm lắm.

Bà cụ kéo Hảo và Loan lên lầu, không quên căn dặn đầy tó:

- Ai có hỏi tao, cứ nói tao đi vắng.

Ba mẹ con nằm chung một giường với nhau. Phải, đó là ba mẹ con vì xem ra họ thương yêu thật sự. Bà cụ hỏi:

- Hảo tuổi gì đó con ?
- Thừa con tuổi Thìn, con Rồng.
- Con Loan tuổi Mẹo. Thuận quá. Má không phải muốn bắt con làm em, nhưng mà thế này...

Vừa hỏi bà cụ vừa vuốt lên tóc Hảo khiến nàng cảm động đến chảy nước mắt.

- ... Như thế này: con Loan sớm muộn gì họ cũng rước đi. Thằng Phước thì nay mai gì nó cưới vợ rồi nó ra riêng mất. Vậy con sẽ còn lại với má, má xem con như con út. Có phải không, con nhỏ tuổi hơn con Loan là thuận ?

Loan làm bộ xô Hảo ra, nũng nịu nói:

- Mày giành hết má của tao, mày nhỏ !
- Thôi, đừng có làm bộ thương má, cô à. Rồi cô theo chồng cô, cô quên mất má cho mà coi.

Bà cụ nói thế nhưng vẫn kéo đầu Loan lại mà hun.

Hảo nghe như mình sống hằng mười năm trong gia đình. Tình thương thiếu thốn thuở giờ nàng nghe như nó được rót vào nàng bằng một cái quặng. Nó chảy vào ùn ụt, không khí bên trong bị đuối mạnh ra chực đầy văng chiếc quặng lên.

Nhưng mười năm hạnh phúc thật kia mà còn qua mau như nháy mắt hướng hồ gì mười năm ảo tưởng. Qua bữa cơm trưa, cả nhà chưa kịp nghỉ nắng thì Hảo đã thấy đồng hồ chỉ một giờ rưỡi rồi.

Ba giờ phải có mặt tại trường, hai giờ mười lăm phải đi rồi. Nàng tắm rửa để kịp giờ nhập trường, khi Hảo xong cả, bà cụ căn dặn:

- Tuần sau con phải ra nữa, mà tuần nào con cũng phải ra hết, kéo má nhớ nghe con.

Hảo ghen ngào vì sung sướng, ra xe mà phải nhìn mãi mái nhà, quyến luyến nó như học trò xứ quê bận bịu mái tranh quỵện khói lúc sắp sửa lên đường đi Saigon.

Sáng chủ nhật sau, anh Phước lại đến. Lần này anh Phước hân hoan lắm. Anh cho hay rằng anh đã đỗ chúng chỉ thứ ba, tức là đỗ cử nhân luật toàn phần.

Gia đình Loan có phúc quá ! Hảo nghĩ. Mình ké hạnh phúc thừa của họ mà cũng đã phủ phê lắm rồi.

Sự tiếp đón hôm nay không kém tuần trước một tí nào cả. Bà cụ có may cho Hảo một bộ đồ mát, để Hảo khỏi ùm ùe mang y phục ra khỏi trường.

Bà sửa soạn đưa hai con đi chùa vì hôm ấy là ngày vía Phật thì Thanh đến.

Vị hôn phu của Loan dạy học một trường tư thực ở tỉnh, mặc dầu nhà cửa cũng ở Saigon, nên ít khi làm rể. Bà cụ đành phải bỏ hai con lại.

- Hảo, người tình của em đó. Loan liếng thoắng giới thiệu bạn với chồng chưa cưới của nàng.
- Thế à ? Tôi có nên ghen hay không ? Thanh hỏi cà rồn.
- Anh khỏi phải ghen, Hảo đáp. Tình đây là tình văn chương của ban C của chúng em thôi.

Thanh là một người con trai lịch thiệp. Anh vốn vã với vị hôn thê mà không để cho cô bạn nội trú của Loan buồn. Nghĩa là anh vui câu chuyện với cả hai.

Hào lại thấy là anh ta niềm nở với mình quá mức nữa là khác. Nàng hơi ngại vì thoáng thấy cái gì bất chánh trong mắt anh ta.

Giữa lúc ấy thì Phước về:

- À, Thanh. Anh nói to rồi bắt tay em rồi. Ở tỉnh có gì lạ không ?
- Người ta đồn anh đậu cử nhân.
- Dóc, làm gì mà đồn xa dữ vậy.
- Và có người muốn gả con cho ông cử mới.
- Rất tiếc thuyên đã cạm sào rồi.
- Kéo neo lên rồi gieo bến khác không được à ?

Cả bốn cười xòa.

Chúa nhật ấy cũng vui như chúa nhật trước, mặc dù thiếu bà cụ cho đến bữa cơm trưa mà cả nhà đều ăn chay.

Kỳ ra thứ ba, Hào vào nhà thấy Thanh chực sẵn ở đó. Không ai khảo mà Thanh trưng ra đủ thứ lý lẽ để cắt nghĩa sự về thủ đô bất thường của anh ta. Thường thì anh ta mệt, mỗi tháng mới về một lần. Nhưng lông rày có nhiều giáo sư ngoại quốc sang diễn thuyết nên anh ta không muốn bỏ lỡ dịp học hỏi.

Lần này anh ta trắng trợn nịnh đầm mà cô đầm đáng nịnh nhứt lại không nịnh, để chỉ sẵn đón Hào thôi.

Hào khó chịu quá, phần sợ bạn ganh tị và hiểu lầm nên bối rối hết sức.

Trong bữa cơm trưa hôm ấy, Phước đưa vấn đề này ra:

- Còn hai tuần nữa là tôi cưới vợ, bạn lắm. Cưới vợ xong lại ra riêng, Không biết làm sao để rước Hào ra nữa.
- Ngõ gì. Để tôi rước giùm cho. Thanh sốt sắn lãnh sứ mạng.
- Nhưng dượng lại không về thường được, lại đến sáng chúa nhật mới về.
- Từ đây mỗi tuần tôi mỗi về, mà về tối thứ bảy.

Tuần sau quả nhiên Thanh đến rước Hào. Hào do dự, nhưng rốt cuộc cũng theo anh ta mà ra. Thiên hạ đông quá nên họ phải đi bộ để tìm xe. Khi đi ngang qua chùa Xá Lợi, Thanh rủ Hào vào xem ngôi chùa đồ sộ vừa cất xong ấy.

Học sát bên đó nhưng Hào chưa biết chùa lần nào, nên nàng hoan nghinh ý của Thanh ngay. Thanh vẫn đứng đần khi hai người quan sát bên trong chùa. Nhưng khi ra sân xem hai cây kiểng uốn theo hình dáng nóc chùa xưa với mái ngói cong cong, Thanh nói:

- Hảo làm sao không biết chớ tôi mỗi lần chơi chùa là nghe lòng lằng lằng chỉ muốn đi tu thôi.
- Em chưa thích tu, buồn lắm.
- Buồn gì mà buồn. Nếu ta tu được bên cạnh một người bạn chí thân, thì thế giới bên ngoài không còn nghĩa gì cả.

Nín lặng giây lâu, hấn nói hạ giọng xuống và cố du dương:

- Hảo ơi, tại sao mà tôi gặp Hảo quá trễ như vậy ?

Hảo tức giận muốn mắng cho hấn một thôi, nhưng nghĩ mình chịu ơn nhà Loan nhiều nên ráng dần xuống và chỉ nói:

- Anh không nên thế. Chị Loan là bạn thân của em, hơn nữa, em xem chị như ruột...

Thanh lui bước ngay vì khôn ngoan biết rằng chưa đến lúc, nhưng thấy rõ là hấn không chịu thua đâu.

Về nhà hôm đó, Hảo cố làm mặt vui nhưng sự ấm ách chứa đầy trong lòng nàng cứ muốn nổ bùng ra. Mặt nàng như mặt chiếc đồng hồ áp lực độ, Loan nhìn vào đó thì biết ngay. Nàng lại biết vì sao mà bạn uất ức, vì anh chàng Thanh cứ cười duyên với Hảo mãi.

Đến trưa, Thanh ăn cơm xong xin về. Cả nhà nghỉ cả, Hảo cầm tay bạn rưng rưng nước mắt mà nói:

- Hảo cảm ơn Loan lắm. Loan không hề hiểu lầm Hảo suốt hai tuần nay.
- Loan hiểu cả. Tình bạn của ta vẫn nguyên vẹn như xưa.
- Hảo cứ sợ là không được như Loan đoán. Thôi từ đây Hảo không ra nữa nhé.
- Sao lạ vậy, bậy nà ! Loan hiểu biết lắm mà.
- Loan hiểu biết, nhưng anh ấy lại không biết điều. Hảo tự tin Hảo, nhưng Hảo sợ anh ấy đổi lòng với Loan.

Thôi nhá, dầu sao Hảo cũng nhớ ơn Loan trọn đời. Ném hạnh phúc bốn tuần ở nhà Loan. Hảo như kẻ chết đói được cầm thực bằng một chén cháo. Không cháo, kẻ ấy chết mất trong héo hon rồi.

Đôi bạn ôm nhau òa khóc.

Đêm đó trên lầu ngủ nội trú trường Gia Long, có thêm được một người thút thít trong chăn. Người ấy bơ vơ vẫn hoàn bơ vơ, và đau khổ hơn bao giờ cả.

"Kéo neo rồi gieo nơi bến khác không được à ?" Hảo như nghe văng vẳng câu pha trò của Thanh ở nhà Loan, lời nói đùa, nhưng tố giác một căn tính bất thi chung của một người con trai nông dạ.

Trời ơi ! Nàng than, số phận ta sao mà hẩm hiu quá như thế này ? Nếu Thanh mà đứng đắn thì có đâu mình phải mất nơi trú ẩn tinh thần để chịu là nhà Loan ?

Từ đây không mong gì có một dịp thứ hai được ai thò tay xuống bể hiu quạnh để vớt mình nữa.

Học xong ban tú tài, chắc mình phải vào ngay Nữ đại học xá ở đường Trần Quý Cáp, hay vào một tu viện cũng không biết chừng.

Gối chăn Hảo bấy giờ đã ướt như mưa dột nóc trường.

Tạp chí Nhân Loại, 1957